

UROCZYSTOŚĆ WRĘCZENIA ODZNACZEŃ PAŃSTWOWYCH

Warszawa, 13 grudnia 2016 r.

INSTYTUT PAMIĘCI NARODOWEJ

Pan Alfred Znamierowski

W latach 1966 - 1978 redaktorem i starszym redaktorem Rozgłośni Polskiej Radia Wolna Europa w Monachium. Współpracował z paryską "Kulturą". W latach 1985-1994 był redaktorem w sekcji polskiej Głosu Ameryki w Waszyngtonie (1985 - 1994), korespondentem Głosu Ameryki w Watykanie (1987-1989) i w Warszawie (1993-1994). W latach 1981 - 1987 działał w Ruchu Społeczno-Politycznym POMOST jako prezes oddziału w San Diego (Kalifornia), członek władz naczelnych oraz (od 1985 r.) przedstawiciel (lobbysta) w Waszyngtonie. W tej ostatniej funkcji utrzymywał kontakty robocze z Białym Domem, Kongresem i Departamentem Stanu oraz ułatwiał takie kontakty odwiedzającym USA działaczom polskiej opozycji niepodległościowej. Pilotował prace legislacyjne wieńczące w 1985 r. prowadzoną przez trzy lata akcją POMOSTu „Odrzucić Jałtę” formalnym potępieniem przez Kongres USA interpretacji Układów Jałtańskich jako uprawniających ZSRR do dominacji nad Europą Środkowo-Wschodnią. Od 1988 r. członek „Solidarności Walczącej”. Autor licznych artykułów i felietonów politycznych w pismach: "Polska w Europie" (Paryż), „Kultura" (Paryż), „Wiadomości-Na Antenie" (Londyn), „Po Prostu" (San Diego), „Pomost" (Chicago), „Gazeta" (Toronto) i „Relax" (Chicago) i w polskiej prasie podziemnej (pseudonim Michał Kozak). Autor projektu konstytucji RP, opublikowanej w 1989 r. w prasie podziemnej. Autor referatu „Polityka zagraniczna Polski Niepodległej”, wygłoszonego w listopadzie 1990 r. we Wrocławiu na zjeździe założycielskim Partii Wolności. Po powrocie do Kraju w czerwcu 1994 r. objął stanowisko Dyrektora Wydawnictwa „Spotkania”. W 1995 r. doradca prezesa ZChN do spraw zagranicznych, w latach 1995-1998 członek Zarządu Głównego Ruchu dla Rzeczypospolitej - Obóz Patriotyczny. W 1998 r. wiceprzewodniczący Rady Programowej AWS do spraw zagranicznych.

Pan Mirosław Mateusz Wyrwich

Absolwent Uniwersytetu Warszawskiego. Wydz. Dziennikarstwa i Nauk Politycznych (1983). 1968-1969 pracownik Fabryki Samochodów Osobowych w Warszawie, 1969-1971 Centrum Elektronicznej Techniki Obliczeniowej Przemysłu Budowlanego, 1971-1973 Klubu Studenckiego Sigma przy UW, 1974-1977 ZOZ w Warszawie, m.in. Domu Opieki Społecznej im. Matysiaków, 1977-1980 Telewizji Polskiej w Warszawie.

Od 1980 publicysta czasopism „Kultura”, „Literatura”, „Polityka”. Od IX 1980 w NSZZ „Solidarność”; w 1981 dziennikarz działu informacyjno-związkowego „Tygodnika Solidarność”; XII 1981 – III 1985 współpracownik, autor, redaktor „Tygodnika Wojennego”, (współzałożyciel i koordynator działalności filii „Tygodnika Wojennego” w Szczecinie, Wrocławiu, Kielcach). Od IV 1985 – V 1989 współzałożyciel, wydawca, autor, redaktor podziemnego pisma „Samorządna Rzeczpospolita”. W latach 1988-1989 sekretarz komisji ds. samorządu terytorialnego KO przy Przewodniczącym „Solidarności” Lechu Wałęsie.

W 1989 uczestnik obrad Okrągłego Stołu, w podzespole ds. samorządu terytorialnego. Od 1990 publicysta pism: „Spotkania” (1990-1993), „Nowa Gazeta” (1993), „Nowe Państwo” (1995-2000), „Życie” (2000-2002), „Tygodnik Solidarność” (2002-2004) i in. W latach 1990-1993 pełnił funkcję zastępcy dyrektora Biura Generalnego Komisarza Wyborczego. W latach 1994-1995 współpracownik Kancelarii Prezydenta RP Lecha Wałęsy, odpowiedzialny za przygotowanie analiz społeczno-politycznych. Od 1995 do 2005 autor reportaży społeczno-historycznych w TVP, 1998-2000 członek Chrześcijańskiej Demokracji III RP. Od 2004 autor artykułów w pismach katolickich „Niedziela”, „Droga”, „Przewodnik Katolicki”. Autor książek: Łagier Jaworzno (1995), Czarne i białe (2000), W celi śmierci (2002), Kapelani „Solidarności” t. 1-2 (2005-2007), t.3 (2009), Trzecia wojna światowa (2008).

Pani Joanna Maria Łukasiewicz-Wyrwich

Absolwentka Uniwersytetu Warszawskiego, Wydział Filologii Polskiej i Słowiańskiej (1974). W latach 1973-1982 dziennikarka pisma „Chłopska Droga”. Od 1975 członek SDP. 1980-1981 członkini prezydium KZ „S”. W 1981 członkini komisji rozjemczej MKZ „S” Pracowników RSW „Prasa-Książka-Ruch”. W I 1982 w proteście przeciwko wprowadzeniu stanu wojennego zrezygnowała z pracy w redakcji „Chłopskiej Drogi”. Od XII 1981 – III 1985 współpracowniczka „Tygodnika Wojennego”; redaktorka, autorka tekstów; współzałożycielka i koordynatorka działalności filii „TW” w Szczecinie, Wrocławiu, Kielcach. IV 1985 – V 1989 współzałożycielka pisma „Samorządna Rzeczpospolita”, wydawca, autorka tekstów, odpowiedzialna za pracę zespołu redakcyjnego. W latach 1990-1993 współorganizatorka Biura Generalnego Komisarza Wyborczego w Urzędzie Rady Ministrów. 1994-1995 współpracowniczka Kancelarii Prezydenta RP Lecha Wałęsy, odpowiedzialna za przygotowanie analiz społeczno-politycznych. Od 1998 do 2000 członkini Chrześcijańskiej Demokracji III RP.

Pan Tomasz Andrzejewski

W latach 1987-1989 był działaczem Konfederacji Polski Niepodległej Obszaru I Warszawa. W ramach działalności opozycyjnej współredagował pismo młodzieżowe „Świt Niepodległości”, brał również udział w demonstracjach i kolportażu wydawnictw niezależnych.

W dniu 21 lutego 1989 r. został zatrzymany przez funkcjonariuszy MO za uczestnictwo w demonstracji przed budynkiem Sejmu na ul. Wiejskiej w Warszawie. W związku z tym wszczęto przeciwko niemu postępowanie w sprawie o wykroczenie z art. 50 Kodeksu wykroczeń. W konsekwencji, jako uczeń Liceum Księgarskiego, został ukarany dyscyplinarnie przez władze szkolne.

Pan Marek Kazimierz Barański

W drugiej połowie lat 70- tych należał do kręgu starszo harcerskiego „Gromady Włóczęgów”. W tym czasie współpracował z KOR. Był inicjatorem petycji do władz PRL w sprawie zbadania okoliczności wydarzeń w Ursusie i Radomiu w 1976 r. W 1977 r. podpisał deklarację Ruchu Demokratycznego w Polsce. Od 1978 r. był członkiem Towarzystwa Kursów Naukowych. Z racji prowadzonej działalności na początku 1978 r. nie przedłużono mu umowy o pracę na Uniwersytecie Warszawskim, przeprowadzono przeszukania w miejscu zamieszkania, był wzywany na rozmowy ostrzegawcze. W ramach dodatkowych represji w latach 1981-1983 zastrzeżono mu możliwość wyjazdów zagranicznych. Od stycznia 1981 r. został ponownie zatrudniony w Instytucie Historycznym UW. W październiku 1981 r. został wybrany przewodniczącym Komisji Wydziałowej NSZZ Solidarność na Wydziale Historii UW. Po wprowadzeniu stanu wojennego został internowany już 13 grudnia 1981 r.. Przebywał w ośrodkach odosobnienia w Białogórze, Jaworzu i Darłówku. Z internowania zwolniony został 10 lipca 1982 r.

Pan Tomasz Marcin Błoński

W latach 1986-89 był członkiem młodzieżowej organizacji o nazwie „Świt Niepodległości”, działającej w Warszawie, afiliowanej przy Konfederacji Polski Niepodległej oraz członkiem redakcji i kolporterem pisma tej organizacji o tej samej nazwie. Od 1988 r. był członkiem KPN.

Pan Stefan Boczek

był jednym z założycieli NSZZ „Solidarność” na terenie Fabryki Maszyn Żniwnych w Płocku. W grudniu 1980 r. został wybrany do prezydium Komisji Zakładowej. Pomimo wprowadzenia stanu wojennego, nadal kontynuował działalność w zdelegalizowanym Związku, m.in. wykonywał i brał udział w kolportowaniu gazetek i ulotek protestując przeciwko władzom PRL. W związku z prowadzoną działalnością został w dniu 25 sierpnia aresztowany. Wyrokiem Sądu Pomorskiego Okręgu Wojskowego w Bydgoszczy z dnia 8 grudnia 1982 r. Pan Stefan Boczek został skazany na karę 1,5 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na 3 lata i grzywnę w wysokości 60 tys. zł. Po opuszczeniu aresztu w dniu 9 grudnia 1982 r. nie zaprzestał działalności opozycyjnej i nadal aktywnie wspierał podziemne struktury „Solidarności”.

Pan Wojciech Jerzy Bogaczyk

od 1980 r. był członkiem Niezależnego Zrzeszenia Studentów na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim, a także członkiem Krajowej Komisji Koordynacyjnej Niezależnego Zrzeszenia Studentów. Zatrzymany 31 grudnia 1981 r. i internowany. Przebywał w ośrodkach odosobnienia w Białotęcie, Jaworzu i Darłówku. Z internowania zwolniony 3 grudnia 1982 r. Po wyjściu na wolność nie zaniechał zakazanej działalności. Kolportował nielegalne wydawnictwa, był sygnatariuszem różnego rodzaju petycji kierowanych do Sejmu PRL, Episkopatu Polski i samorządów uczelni wyższych. W 1987 r. powrócił do pracy w odradzającym się konspiracyjnym Niezależnym Zrzeszeniu Studentów. Jesienią 1987 r. wybrany na przewodniczącego Krajowej Komisji Koordynacyjnej NZS. Z powodu prowadzonej działalności objęty kontrolą operacyjną w latach 1986-89.

Pan Franciszek Brach

Pan Franciszek Brach w latach 1983–1985, będąc pracownikiem Zakładu Robót Wykończeniowych „Stolica” w Warszawie, zajmował się kolportowaniem nielegalnych wydawnictw m.in. „Tygodnika Mazowsze”, „BMW Biuletynu Międzywydawniczego”, „Małego Konspiratora”, a także plakatów z napisem „Solidarność”. Materiały te przysyłał listownie do osób z różnych regionów Polski, m.in. do pracowników Pododdziału Kabli Międzymiastowych w Gryficach. W związku z prowadzoną działalnością Pan Franciszek Brach w latach 1984 – 1986 oraz w 1988 r. był rozpracowywany przez SB.

Pani Monika Maria Brzezińska

Pani Monika Brzezińska, z domu Olewińska wychowywała się w Siedlcach w rodzinie działaczy opozycyjnych. W latach 1983-1989 uczestniczyła w działalności podziemnej rodziców, brała udział w druku i kolportażu nielegalnych wydawnictw i ulotek, wykonywała zadania kuriera przenosząc „bibułę” do punktów kolportażu, uczestniczyła w akcjach małego sabotażu, malowała napisy na murach oraz zrywała plakaty z ogłoszeniami władz. Wraz z rodzicami brała udział w uroczystościach patriotycznych oraz demonstracjach w Siedlcach i w Warszawie.

Jednocześnie była członkiem niezależnego harcerstwa, najpierw Polskiej Organizacji Harcerskiej a następnie Związku Harcerstwa Rzeczypospolitej. Uczestniczyła w spotkaniach dyskusyjnych i samokształceniowych organizowanych przez harcerzy.

Pan Ryszard Marian Ciarski

Był działaczem Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” w Fabryce Maszyn Żniwnych w Płocku. Był współorganizatorem druku i kolportażu pisma „Solidarność Ziemi Płockiej”.

W dniu 13 grudnia 1981 r. został internowany z uzasadnieniem, że „podjętą działalnością doprowadziłby do przerwania toku produkcji poprzez zorganizowanie strajku”. Został osadzony w Ośrodku Odosobnienia we Włocławku. Zwolniony w dniu 29 kwietnia 1982 r.

W na początku sierpnia 1985 r. został tymczasowo aresztowany (w areszcie przebywał do dnia 8 listopada 1985 r.). m.in. „Tygodnika Mazowsze”, miesięcznika Społeczno-Politycznego Klubu Myśli Robotniczej „Baza”. Skazany przez Sąd Rejonowy w Płocku na karę pozbawienia wolności na 5 miesięcy. W drugiej instancji Sąd Wojewódzki w Płocku umorzył postępowanie. W latach 1986-1989 pozostawał pod stałą obserwacją organów bezpieczeństwa państwa, zastrzeżono mu możliwość wyjazdów zagranicznych, był karany przez Kolegium do spraw Wykroczeń.

Pan Jarosław Ryszard Dubiel

Absolwent Instytutu Profilaktyki Społecznej i Resocjalizacji Uniwersytetu Warszawskiego. W trakcie studiów był aktywnym działaczem Studenckiego Komitetu Solidarności, m.in. udostępniał swoje mieszkanie na potrzeby spotkań członków tej organizacji. W działalności społecznej i opozycyjnej posługiwał się pseudonimem „Jerema”. W 1979 r. został zatrzymany na 48 godzin przed kościołem na Placu Zbawiciela w Warszawie podczas kolportażu ulotek sygnowanych przez Komitet Samoobrony Społecznej KOR.

W 1985 r. był jednym z założycieli a potem czołowych działaczy Ruchu Wolność i Pokój. Organizował i uczestniczył w manifestacjach WiP na terenie Warszawy oraz innych miast. Kolportował niezależne wydawnictwa i ulotki oraz drukował prasę podziemną m.in. we współpracy z Niezależną Oficyną Wydawniczą „NOWa”. Od 1985 r. był jednym z inicjatorów protestów przeciwko budowie elektrowni atomowej w Żarnowcu, m.in. brał udział w cotygodniowych manifestacjach ekologicznych na terenie Gdańska organizowanych przez Ruch Społeczeństwa Alternatywnego i WiP.

W drugiej połowie lat 80-tych był wielokrotnie zatrzymywany i karany wysokimi grzywnami przez Kolegia ds. Wykroczeń, za udział w demonstracjach, kolportaż ulotek i rozwieszanie transparentów. W ramach represji władze zastrzegły mu możliwość wyjazdów zagranicznych.

Pan Jacek Gniadek

W latach 1984-1989 był współpracownikiem Grup Oporu „Solidarni”, organizacji działającej w Warszawie podporządkowanej Regionalnej Komisji Wykonawczej Regionu "Mazowsze" NSZZ "Solidarność". Od kwietnia 1984 r. w jego domu w Józefowie znajdował się magazyn materiałów poligraficznych przemycanych dla podziemnej „Solidarności” ze Szwecji. W następnych latach lokal ten był wykorzystywany jako magazyn i punkt dystrybucyjny podziemnych wydawnictw, które były przekazywane do kolporterów. Jednocześnie Pan Jacek Gniadek wraz żoną wykonywali prace introligatorskie na wydawnictwach, które były przywożone do ich domu bezpośrednio z konspiracyjnych drukarni (m.in. "NOWa" i "Przedświt")

Pan Jan Krzysztof Goralski

Był członkiem Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” w Kombinacie Budownictwa Miejskiego Warszawa – Południe. Od 1981 r. działał jako kurier i kolporter prasy związkowej i ulotek.

Po wprowadzeniu stanu wojennego nawiązał współpracę z podziemnymi wydawnictwami w tym z Niezależną Oficyną Wydawniczą NOWa, zajmował się przede wszystkim przewożeniem i dystrybucją wydawanych publikacji.

Jednocześnie współorganizował oraz aktywnie uczestniczył uroczystościach patriotycznych oraz demonstracjach na terenie Warszawy.

Pani Małgorzata Iwona Grabowska-Kozera

Pani Małgorzata Grabowska-Kozera od 1980 r. należała do Niezależnego Zrzeszenia Studentów na Akademii Sztuk Pięknych. W latach 1982-1988 współpracowała z podziemnym Niezależnym Zrzeszeniem Studentów na Akademii Sztuk Pięknych i Grupami Oporu Solidarni. Była kolporterką wydawnictw niezależnych m.in. książek NOWej, Kręgu i Głosu. Pani Małgorzata Grabowska-Kozera kolportowała wydawnictwa podziemne w Legionowie i w środowiskach studenckich. Od października do 14 grudnia 1981 r. uczestniczyła w strajku na Politechnice Warszawskiej jako delegatka Akademii Sztuk Pięknych. W roku 1982 uczestniczyła w akcji pomocy internowanym i ich rodzinom. Brała czynny udział w akcjach ulotkowych, plakatowych i malowania na murach. Kandydatka do odznaczenia udostępniała swoje mieszkanie na drukarnię „Tygodnika Mazowsze”, „Słowa”, kartek okolicznościowych i ulotek Grup Oporu Solidarni. Zgodnie z relacjami zamieszczonymi w Encyklopedii Solidarności Pani Małgorzata Grabowska-Kozera była redaktorem technicznym i składaczem. Pozostawała w zainteresowaniu Służby Bezpieczeństwa w latach 1983-1989.

Pan Jan Henryk Grzesiak

Od lipca 1981 r. był członkiem Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność”. Po wprowadzeniu stanu wojennego kontynuował nielegalną działalność związkową. Został zatrzymany 9 września 1982 r. podczas przewożenia butelek z benzyną przygotowanych do użycia w trakcie demonstracji. W dniu 11 września 1982 r. został tymczasowo aresztowany i osadzony w areszcie przy ul. Rakowieckiej w Warszawie, gdzie przebywał do 30 maja 1983 r, (z przerwą spowodowaną złym stanem zdrowia od 7 stycznia do 9 marca 1983 r.).

W dniu 29 grudnia 1982 r. na podstawie art. 46 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym – został oskarżony o niezaprzymanie działalności związkowej oraz zamiar zaatakowania sił porządkowych. Wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Warszawie z dnia 30 maja 1983 r. został uniewinniony od postawionych mu zarzutów.

Pani Ewa Maria Hołuszko

Była zaangażowana w działalność opozycyjną od lat 70-tych, uczestniczyła między innymi w demonstracjach ulicznych w Radomiu w 1976 r., kolportowała nielegalne wydawnictwa wśród studentów Politechniki Świętokrzyskiej w Radomiu.

W 1980 r. zaangażowała się czynnie w działalność NSZZ „Solidarność”. Była członkiem Zarządu Regionu Mazowsze i przewodniczącą Regionalnej Komisji Interwencyjnej, delegatką na I Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność”, we wrześniu 1981 zasiadała w komisji uchwał i wniosków. Kierowała podziemnym Międzyzakładowym Komitetem Koordynacyjnym, w którym odpowiadała za druk i kolportaż podziemnej prasy.

Ukrywała się w obawie przed internowaniem, aresztowana w dniu 20 listopada 1982 r. i oskarżona w związku z odmową służby w jednostce zmilitaryzowanej. W dniu 20 maja 1983 r. Sąd Warszawskiego Okręgu Wojskowego w Warszawie uznał ją winną tego, że w okresie od 13 grudnia 1981 r. do dnia 19 listopada 1982 r. w Warszawie, jako członek zawieszony, a następnie zdelegalizowanego NSZZ „Solidarność” (Międzyzakładowy Komitet Wykonawczy „Wola”) nie odstąpiła od udziału w działalności tego związku, lecz dalej ją kontynuowała, - tj. popełnienie przestępstwa określonego w art. 46 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym i skazał ją na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności w zawieszeniu na 4 lata oraz grzywnę w wysokości 50000 tys. złotych.

W 1987 za udział w nielegalnym zbiegowisku przez Kolegium ds. Wykroczeń ukarana grzywną.

Pan Tomasz Idźkowski

Pan Tomasz Idźkowski w latach 1981-1989 był kolporterem wydawnictw bezdebitowych – m.in. podziemnego biuletynu Komitetu Oporu Społecznego (KOS) – pierwszego czasopisma ukazującego się po wprowadzeniu stanu wojennego oraz Zeszytów Edukacji Narodowej – serii broszur, następnie książek, służących działalności samokształceniowej, wydawanych w Warszawie w latach 1982-1989. Uczestniczył również w transportach oraz zabezpieczeniu sprzętu poligraficznego. Był także aktywnym działaczem Duszpasterstwa Akademickiego w Radomiu.

Pani Eliza Zofia Jadczak

Była działaczką Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” w Przedsiębiorstwie Robót Termoizolacyjnych i Antykorozyjnych „Izokor-Instal” w Płocku. Była członkiem zespołu redakcyjnego tygodnika „Solidarność Ziemi Płockiej”.

Po wprowadzeniu stanu wojennego aktywnie zaangażowała się w działalność podziemnych struktur „Solidarności”. Za opracowywanie, sporządzanie i drukowanie ulotek w Płocku została tymczasowo aresztowana postanowieniem Woskowej Prokuratury Garnizonowej w Łodzi. W okresie od 8 maja do 13 sierpnia przebywała w Aresztach Śledczych w Łodzi, Warszawie Mokotów oraz zakładzie Karnym nr 2 w Łodzi. Wyrokiem Wojskowego Sądu Garnizonowego w Łodzi z dnia 12 sierpnia 1982 r. została uniewinniona od dokonania zarzucanego jej czynu.

Od września 1983 r. Pani Eliza Jadczak była jednym z przywódców Niezależnej Grupy Samoobrony Społecznej, od grudnia 1983 r. wydawała, ukazujący się w Płocku, biuletyn informacyjny „Wolny Strzelec”. W dniu 17 kwietnia 1984 r. za tę działalność została aresztowana i osadzona w Areszcie Śledczym Warszawa-Mokotów. Zwolniona w lipcu tego roku na mocy przepisów o amnestii.

Od 1985 r. ponownie była członkiem redakcji pisma „Solidarność Ziemi Płockiej”. Od 1987 r. była przedstawicielem Komisji Interwencji i Praworządności NSZZ „S” w regionie płockim. Natomiast od połowy 1988 r. była członkiem redakcji pisma „Solidarność Płocka” sygnowanego przez Płocką Radę „Solidarności”.

Pan Zbigniew Stefan Jagiełło

Był współzałożycielem Młodzieżowego Ruchu Oporu Solidarność. Uczestniczył w demonstracji i starciach z ZOMO na ulicach Wrocławia 31 sierpnia 1982 r. Od grudnia 1982 r. był redaktorem, drukarzem i współorganizatorem kolportażu podziemnego pisma MROS „Wolna Polska”. W marcu 1983 r. był współorganizatorem popartej przez Solidarność Walczącą demonstracji we Wrocławiu, zaatakowanej przez ZOMO. Był uczestnikiem towarzyszącej ww. demonstracji, akcji ulotkowej. W roku 1984 był współorganizatorem grupy wydającej podziemne pismo „Solidarność Młodzieży”. W roku 1985 był inicjatorem przystąpienia Młodzieżowego Ruchu Oporu Solidarność do Solidarności Walczącej i przekształcenia organizacji w Młodzieżowy Ruch Oporu Solidarności Walczącej. Od 1985 r. działała w Solidarności Walczącej. Był autorem publikacji w podziemnych wydawnictwach, współorganizatorem i koordynatorem siatki podziemnych drukarni, współtwórcą nowych ogniw Solidarności Walczącej. Od 1988 r. był członkiem Komitetu Wykonawczego Solidarności Walczącej i współredaktorem głównego wydania podziemnego dwutygodnika „Solidarność Walcząca”.

Pan Robert Kalota

Był aktywnym działaczem Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” i Konfederacji Polski Niepodległej w Płocku.

W dniu 13 kwietnia 1983 r. został tymczasowo aresztowany w związku z zarzutami dotyczącymi działalności w zdelegalizowanym NSZZ „S”, sporządzania, przechowywania i rozpowszechniania ulotek. W areszcie śledczym w Płocku przebywał do 25 lipca 1983 r. Sąd Rejonowy w Płocku umorzył postępowanie na mocy przepisów o amnestii. W latach 1984-1989 uczestniczył w demonstracjach organizowanych przez KPN, był karany za działalność polityczną, kolportaż ulotek i wydawnictw, sporządzanie napisów na murach przez Kolegia do spraw Wykroczeń w Płocku. W ramach represji zastrzeżono mu możliwość wyjazdów zagranicznych.

Pan Sławomir Kajetan Karpiński

Był rzecznikiem prasowym Zakładowej „Solidarności” w Zakładach Wytwórczych Urządzeń Telefonicznych w Warszawie. Był współorganizatorem i uczestnikiem strajku okupacyjnego ogłoszonego 14.12.1981 r. przez Komisję Zakładową NSZZ „Solidarność” na terenie Zakładów Wytwórczych Urządzeń Telefonicznych w Warszawie. Strajk okupacyjny trwał od 14 grudnia 1981 r. do 5.00 rano dnia następnego Pan Sławomir Kajetan Karpiński brał czynny udział w ww. strajku, domagając się dostępu do zakładowego radiowęzła celem przekazywania komunikatów i postulatów strajkującym.

Według relacji z 8 listopada 1982 r., znajdującej się w materiałach archiwalnych, Pan Sławomir Kajetan Karpiński przewodniczył grupie podziemnej „Solidarności” na terenie Zakładów Wytwórczych Urządzeń Technicznych, będąc szefem grup bojowych „Solidarności”.

Pan Sławomir Kajetan Karpiński, zgodnie z relacją świadków, kolportował prasę i inne materiały oraz rozprawdzał kopiowane przez siebie kasety radia podziemnego i Radia Wolna Europa. Podczas stanu wojennego współorganizował na terenie zakładu pracy akcje protestacyjne i pomoc dla internowanych. Uczestniczył w manifestacjach i pochodach warszawskich 1 i 3 maja 1982 r.

Pan Jerzy Karwelis

Przed wprowadzeniem stanu wojennego był pracownikiem Zarządu Regionu Dolny Śląsk NSZZ „Solidarność”. 14 grudnia 1981 r. został internowany przez KWMO we Wrocławiu i osadzony w zakładzie karnym we Wrocławiu, a następnie w ośrodku odosobnienia w Grodkowie Śląskim.

Z internowania zwolniony został 29 kwietnia 1982 r. ze względu na zły stan zdrowia.

17 kwietnia 1987 r. został ukarany grzywną przez Kolegium ds. Wykroczeń Dzielnicy Wrocław Stare Miasto za udział w manifestacji ulicznej. Z powodu nieuiszczenia grzywny posiadał zastrzeżenie wyjazdu do wszystkich krajów świata w okresie od marca 1988 r. do marca 1989. Zastrzeżenie anulowano 2 grudnia 1988 r. po wpłaceniu grzywny.

Pan Edward Koleja

Aktywnie angażował się w działania na rzecz utworzenia niezależnego ruchu chłopskiego. Utrzymywał kontakty z działaczami KOR i ROPCiO. W dniu 25 sierpnia 1978 r., wraz z innymi działaczami, podpisał wniosek obywatelski do Sejmu PRL „O przyspieszoną nowelizację ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym i innych świadczeniach dla rolników i ich rodzin”. W dniu 10 września 1978 r. był sygnatariuszem tzw. Rezolucji Tymczasowego Komitetu Założycielskiego Niezależnego Związku Zawodowego Rolników, którego był członkiem. W dniu 2 czerwca 1979 r. wraz z grupą 21 działaczy współtworzył Niezależny Ośrodek Myśli Ludowej. Od 1979 r. pracował także w zespole redakcyjnym niezależnego miesięcznika dla rolników „Placówka”, wydawanego przez Komitet Samoobrony Chłopskiej Ziemi Grójeckiej. Współpracował również z pismem „Postęp. Kwartalnik Niezależny”, propagującym m.in. tworzenie niezależnych związków zawodowych. Zajmował się także kolportażem wydawnictw bezdebitowych w środowisku lokalnym. Brał udział w działaniach na rzecz utworzenia tzw. Uniwersytetu Ludowego, którego zjazdy odbywały się w Zbroszy Dużej. Od sierpnia 1980 r. uaktywnił swoją działalność w kierunku tworzenia chłopskich związków zawodowych. W dniu 7 września 1980 r. uczestniczył w spotkaniu założycielskim Wolnych Związków Zawodowych Rolników i został wybrany na sekretarza związku. Następnie prowadził działalność w ramach NSZZ Rolników „Solidarność Wiejska” Ziemi Grójeckiej. Wiosną 1982 r. Pan Edward Koleja uczestniczył w nielegalnym zebraniu opozycji politycznej zorganizowanym w mieszkaniu W. Ferensa, którego organizatorem był Józef Teliga. Z kolei w dniu 22 maja 1988 r. Pan Edward Koleja uczestniczył w spotkaniu działaczy opozycyjnych, które odbyło się w kościele parafialnym w Zbroszy Dużej.

Pan Karol Kostrzębski

Jako uczeń Liceum Ogólnokształcącego im. A. Mickiewicza w Warszawie w okresie 1987-1989, działał jako lider niepodległościowej organizacji młodzieżowej na terenie Warszawy. Według relacji świadków ww. był odpowiedzialny za działalność niepodległościową na obszarze Saskiej Kępy i Goławia. Skupiał wokół siebie kilkunastoosobową grupę młodzieży, rekrutującą się głównie z liceum ogólnokształcącego im. A. Mickiewicza w Warszawie. Zajmował się kolportażem nielegalnych pism i druków ulotnych, w tym m.in. periodyku „Narodowiec”. Rozpowszechniał wśród młodzieży zakazane publikacje historyczne wydawane przez środowiska emigracyjne w Londynie i Paryżu a także drukował, redagował i rozpowszechniał prasę podziemną na terenie LO im. A. Mickiewicza w Warszawie oraz na obszarze Pragi Południe, w tym – Saskiej Kępy i Goławia. Występował publicznie przeciwko władzy podczas pochodów z okazji 1 Maja, umieszczał napisy niepodległościowe na murach i budynkach, niszczył materiały propagandowe PRON i PZPR.

Pan Paweł Kozera

Był działaczem Niezależnego Zrzeszenia Studentów i wiceprzewodniczącym NZS na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej. Podczas strajku radomskiego był szefem służb porządkowych na Politechnice Warszawskiej. Zajmował się kolportażem podziemnej prasy „Solidarności”. Pozostawał w zainteresowaniu Służb Bezpieczeństwa w związku z działalnością opozycyjną. Utrzymywał kontakty z byłymi działaczami chłopskiego ruchu związkowego – „Solidarność Wiejska”, których zaopatrywał w nielegalną literaturę. Współpracował z Grupami Oporu „Solidarni” w charakterze drukarza. Drukował ulotki i znaczki dla Grup Oporu „Solidarni” oraz radia podziemnego. Jako drukarz był związany z pismami: „Słowo”, „Nasza Solidarność”, oraz Oficyną Wydawniczą „Rytm”. W mieszkaniu Pawła Kozery w latach 1983-1985 kilkakrotnie miały miejsce rewizje i przesłuchania.

Pan Jerzy Zbyszko Kucharski

Był Przewodniczącym Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” w Oddziale Wojewódzkim Narodowego Banku Polskiego w Płocku. Z powodu prowadzonej działalności 16 grudnia 1981 r. został internowany w Ośrodku Odosobnienia we Włocławku – Mielęcinie. Z internowania zwolniony został 12 sierpnia 1982 r.

Pan Stanisław Łaszczyk

Rolnik, w 1980 r. był jednym z twórców „Solidarności” Rolników Indywidualnych w Gminie Raciechowice. Po wprowadzenie stanu wojennego związał się z konspiracyjnymi strukturami Porozumienia Prasowego „Solidarność Zwycięży” i Ogólnopolskim Komitetem Oporu Rolników. W 1985 r. rozpoczął współpracę z Krakowskim Oddziałem „Solidarności Walczącej”. Pan Stanisław Łaszczyk stworzył własną sieć kolportażową i w rejonach wiejskich rozprowadzał wydawnictwa i prasę podziemną takich organizacji jak Solidarność Zwycięży, Solidarność Rolników, Solidarność Walcząca i inne. Dostarczał papier do tajnej drukarni „Wilno” w Zagórzycach, założonej przez Piotra Hlebowicza. Do 1989 r. uczestniczył w konspiracyjnych spotkaniach u Ojców Cystersów w Krakowie-Mogile pod przykrywką „Dni skupienia Rolników”. Współorganizował uroczystości patriotyczne 3 maja, 11 listopada i 15 sierpnia. Po 1988 r. był delegatem na zjazdy krajowe i wojewódzkie „Solidarności” Rolników Indywidualnych.

Pan Marek Mazur

W latach 80-tych był pracownikiem naukowym Szkoły Głównej Planowania i Statystyki, w 1981 r. członkiem NSZZ „Solidarność” na tej uczelni i założycielem komórki Związku na Wydziale Handlu Zagranicznego. W tym samym roku pełnił również funkcje doradcze dla Regionu Śląsko-Dąbrowskiego „Solidarności” oraz eksperta władz krajowych do spraw ekonomicznych w sektorze górniczym.

Po wprowadzeniu stanu wojennego aktywnie zaangażował się w podziemną działalność NSZZ „Solidarność”, był kolporterem (m.in. Tygodnika Mazowsze) i współpracownikiem wydawnictwa NOWa, tłumaczem (na angielski i francuski) wywiadów udzielanych przez ukrywających się działaczy podziemia. Był współzałożycielem a także kolporterem na terenie Śląska pisma „Górnik Polski”.

W 1985 r. został zatrzymany na 48 godzin w trakcie spotkania z członkami Tymczasowej Komisji Koordynacyjnej NSZZ „S”, jego mieszkanie zostało przeszukane a on sam był wielokrotnie przesłuchiwany.

Pan Piotr Paweł Pacholski

W latach 80-tych był studentem Wydziału Historii Uniwersytetu Warszawskiego oraz członkiem podziemnych struktur Niezależnego Zrzeszenia Studentów. Od 1987 r. był związany ze środowiskiem wydawnictwa „Niepodległość” oraz Liberalno-Demokratyczną Partią „Niepodległość”. Jednocześnie był aktywnym działaczem Solidarności Walczącej, uczestniczył w organizowanych przez tę organizację demonstracjach, kolportował nielegalną literaturę i inne materiały propagandowe.

W 1987 r. zaangażował się aktywnie w prace Wydziału Wschodniego SW (działającego w latach 1987-1992). Komórka ta była zaangażowana w nawiązanie kontaktów i wspieranie opozycji demokratycznej i ruchów niepodległościowych w krajach ZSRR. Wydział Wschodni SW udzielał pomocy organizacyjnej, dostarczał materiały poligraficzne, koordynował kontakty z Zachodem m.in. Litwie, Białorusi, Ukrainie i wielu innych krajach.

Pan Jarosław Paweł Papis

W 1979 r. – wówczas uczeń liceum - założył nielegalną organizację pod nazwą „Związek Młodych Narodowców im. Józefa Piłsudskiego”, a następnie współtworzył Niezależne Zrzeszenie Uczniów Szkół Średnich i współpracował przy wydawaniu pisma „Kormorany”. W stanie wojennym niósł pomoc rodzinom internowanych nauczycieli z XXX LO. W listopadzie 1982 r. został ukarany przez kolegium ds. wykroczeń za udział w zajściach ulicznych. W trakcie studiów współtworzył Niezależne Zrzeszenie Studentów Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Łódzkiego. Od 1984 r. związał się z Konfederacją Polski Niepodległej, gdzie do 1989 r. pełnił funkcję zastępcy kierownika III Obszaru. Był autorem i kolporterem ulotek, rozpowszechniał nielegalne wydawnictwa, inicjował akcje protestacyjne, przygotowywał transparenty z antysocjalistycznymi napisami prezentowane podczas pielgrzymek na Jasną Górę, zbierał pieniądze na wieńce składane pod tablicami ku czci Józefa Piłsudskiego i ks. Jerzego Popiełuszki. W maju 1986 r. z uwagi na zaangażowanie w opozycyjną działalność polityczną otrzymał zakaz wyjazdów zagranicznych na okres dwóch lat. W latach 1980-90 Pan Jarosław Papis był inwigilowany przez Służbę Bezpieczeństwa

Pan Marek Piekut

Od 1977 r. był zaangażowany w kolportaż wydawnictw niezależnych. Od 1980 r. rozpoczął bliższą współpracę z Niezależną Oficyną Wydawniczą NOWA. Następnie, od 1981 r. związał się z wydawnictwem „Krağ”. Od 1986 r. wraz z Wojciechem Zubowiczem odpowiadał za poligrafię, zajmował się wyszukiwaniem lokali w których odbywał się druk, zapewniał pomoc techniczną i sprzęt niezbędny do pracy.

Pani Ewa Maria Pietruszka

W latach 80-tych była aktywną działaczką podziemnych organizacji opozycyjnych na terenie Małopolski. Była zaprzysiężonym członkiem Solidarności Walczącej, współpracowniczką Porozumienia Prasowego „Solidarność Zwycięży” oraz Ogólnopolskiego Komitetu Oporu Rolników. Dom Państwa Pietruszków w Gruszowie do 1989 r. był miejscem konspiracyjnych spotkań opozycjonistów oraz ważnym punktem kontaktowym.

Pani Ewa Maria Pietruszka była kolporterką prasy podziemnej i ulotek, wspomagała logistycznie konspiracyjną poligrafię w pobliskich Zagórzanach. Wraz z mężem koordynowała działania OKOR na terenie gminy Raciechowice.

Pan Stanisław Jan Pietruszka

W latach 80-tych był zaprzysiężonym członkiem Solidarności Walczącej, współpracownikiem Porozumienia Prasowego „Solidarność Zwycięży”. Był również działaczem Solidarności Rolników Indywidualnych a po wprowadzeniu stanu wojennego członkiem działającego w konspiracji Ogólnopolskiego Komitetu Oporu Rolników, którego prace koordynował na terenie gminy Raciechowice. Dom Państwa Stanisława i Ewy Pietruszków w Gruszowie do 1989 r. był miejscem konspiracyjnych spotkań opozycjonistów oraz ważnym punktem kontaktowym małopolskich opozycjonistów, m.in. przebywał tam ukrywający się przywódca OKOR-u Józef Teliga.

Pan Stanisław Jan Pietruszka był kolporterem prasy podziemnej i ulotek, organizował zbiórki pomocy materialnej dla osób więzionych za przekonania oraz ich rodzin.

Pan Wojciech Podgórzak

Działał w opozycji od 1980 r. W miejscu pracy w Warszawskim Przedsiębiorstwie Konstrukcji Stalowych i Urządzeń Przemysłowych „Mostostal - Warszawa” był sekretarzem Koła Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność”. Po wprowadzeniu stanu wojennego nie zaprzestał działalności opozycyjnej. Był współzałożycielem Tajnej Komisji Zakładowej „Solidarność”.

W dniu 10 maja 1982 r. został internowany i osadzony w Ośrodku Odosobnienia Warszawa - Białołęka do dnia 22 lipca 1982 r. W ramach dalszych represji został powołany do wojska i od 16 listopada 1982 r. do 12 marca 1983 r. przebywał w wojskowym obozie specjalnym dla członków b. „Solidarności” w Czerwonym Borze.

W 1984 r. rozpoczął współpracę z Markiem Borowikiem, czołowym działaczem „NOWEJ” oraz „Tygodnikiem Mazowsze”. Drukował i kolportował nielegalne wydawnictwa. W dniu 1 maja 1987 r. został zatrzymany i ukarany grzywną przez Kolegium do Spraw Wykroczeń Warszawa Ochota za nielegalne drukowanie i przechowywanie bezdebitowych wydawnictw. Otrzymał zastrzeżenie wyjazdów do wszystkich krajów świata od 08.05.1987 r. do 01.05.1987 r.

Pan Ryszard Bogdan Pusz

W 1978 r. był pracownikiem w Przedsiębiorstwie Remontowo-Montażowym Przemysłu Okrętowego Budimor w Gdańsku. Następnie w latach 1978-1979, pracował w Zakładach Farmaceutycznych Polfa w Grodzisku Mazowieckim. Od 1979 do 1982 r. był agentem Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa Handlu Wewnętrznego w Gdańsku. Od 1976 r. pozostawał w kontakcie ze środowiskami opozycyjnymi, w tym m.in. z Bogdanem Borusewiczem. Organizował, wśród pracowników Hali Targowej w Gdyni pomoc materialną dla represjonowanych robotników z Radomia i Ursusa. Współpracował od 1979 r. z wydawnictwem Alternatywy, np. naprawiając maszyny drukarskie.

Kandydat do odznaczenia rozwoził do punktów kolportażowych ulotki wzywające do obrony Anny Walentynowicz. Był uczestnikiem strajku w stoczni Gdańskiej im. Lenina i odpowiadał za kontakty z dziennikarzami zagranicznymi. Do „Solidarności” przynależał od września 1980 r. W 1981 r. został przewodniczącym Komitetu Zakładowego w Wojewódzkim Przedsiębiorstwie Handlu Wewnętrznego.

Pan Ryszard Bogdan Pusz drukował i kolportował wydawnictwa strajkowe a po 13.12.1981 r. ulotki, w tym: „Odezwy do żołnierzy i milicjantów”, „Odezwy do członków «Solidarność»”. Był także, od 15.12.1981 r., współredaktorem podziemnego „Niezależnego Serwisu Informacyjnego «Solidarność»”. Był współorganizatorem strajku w Zakładzie Gospodarki Magazynowej WPHW.

Ukrywał się w domu Mari Morawskiej. Został aresztowany 12.01.1982 r. i przetrzymywany w Areszcie Śledczym w Gdańsku. Sąd Marynarki Wojennej w Gdyni – 17.05.1982 r. skazał ww. na 1 rok i 3 m-ce pozbawienia wolności. Kandydat do odznaczenia został osadzony w Zakładzie Karnym w Potulicach. Po rewizji Sąd Najwyższy Izba Wojskowa utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Pan Ryszard Bogdan Pusz został warunkowo zwolniony z odbycia reszty kary pozbawienia wolności 1 grudnia 1982 r. Od 1983 r. zaangażowany był w organizację i naprawę sprzętu poligraficznego i zapewnienie papieru dla podziemnych wydawnictw np. Alternatywy. Był także współorganizatorem zebrań Tymczasowej Komisji Koordynacyjnej „Solidarność”.

Pani Irena Zofia Romaszewska

Absolwentka Uniwersytetu Warszawskiego, w 1967 r. była współorganizatorką akcji zbierania podpisów pracowników naukowych w obronie Adama Michnika, zawieszono w prawach studenta Uniwersytetu Warszawskiego. Zaangażowana w działalność opozycyjną i społeczną, od września 1976 r. organizowała zbiórki pieniężne dla represjonowanych robotników Radomia i Ursusa oraz ich rodzin (w grupie Mirosława Chojeckiego). Była współpracownikiem Komitetu Obrony Robotników, następnie Komitetu Samoobrony Społecznej „KOR”. Od listopada 1976 r. wspólnie z mężem Zbigniewem Romaszewskim kierowała Biurem Interwencyjnym „KOR”, następnie KSS „KOR”, dokumentującym przypadki łamania praw człowieka. W Biuletynie Informacyjnym KSS „KOR” redagowała dział „Praworządność”. W 1980 r. była współautorką dokumentu *Raport Madrycki. O przestrzeganiu praw człowieka i obywatela w Polsce*.

Od września 1980 r. była w NSZZ „Solidarność”, kierowała pracami Komisji Interwencji MKZ a od lipca 1981 r. w Dziale Interwencji Zarządu Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” Region Mazowsze.

Po wprowadzeniu stanu wojennego ukrywała się, lecz nie zaprzestała działalności opozycyjnej. W 1982 r. Pani Irena Zofia Romaszewska była współorganizatorką i spikerką pierwszego podziemnego Radia „Solidarność”. Aresztowana 5 lipca 1982 r. została osadzona w Areszcie Śledczym Warszawa-Mokotów i 17 marca 1983 r. została skazana na 3 lata pozbawienia wolności i osadzona w Zakładzie Karnym w Bydgoszczy-Fordonie. Z zakładu karnego została zwolniona po ogłoszeniu amnestii, 26 lipca 1983 r. Na przełomie 1985/1986 r. Pani Zofia Irena Romaszewska przebywała w USA, gdzie stworzyła Polski Fundusz Obrony Prawnej. W 1986 Państwo Romaszewscy założyli własne „Wydawnictwo Prawno-Polityczne” gdzie m.in. wydawali nielegalny miesięcznik „Prawo i bezprawie”. W latach 1986-1989 była członkiem działającej jawnie Komisji Interwencji i Praworządności „S”. W 1988 r. była współorganizatorką Międzynarodowej Konferencji Praw Człowieka w parafii pw. św. Maksymiliana Kolbego w Krakowie.

W 1989 została powołana na stanowisko dyrektora Biura Interwencji Kancelarii Senatu.

Pan Marek Andrzej Sawejko

W latach 1987-89 był członkiem Federacji Młodzieży Walczącej w Warszawie. Drukował oraz kolportował „Nasze Wiadomości”- podziemne pismo FMW, a także kolportował wydawnictwa bezdebitowe innych organizacji, m.in. „Tygodnik Mazowsze”. W 1988 r. współorganizował happeningi w Warszawie.

Pan Bogumił Janusz Sielewicz

Od 1979 r. był zaangażowany w działalność opozycyjną. Był współpracownikiem Komitetu Samoobrony Społecznej KOR, był jednym z organizatorów bazy poligraficznej, drukarzem i kolporterem nielegalnych wydawnictw. Był związany z redakcją pisma „Robotnik” oraz Niezależną Oficyną Wydawniczą.

Od 1980 r. zaangażował w tworzenie struktur Niezależnego Związku Zawodowego „Solidarność” oraz Niezależnego Zrzeszenia Studentów

W dniu 13 grudnia 1981 r. został internowany i osadzony w Ośrodku Odosobnienia w Strzebielinku, oficjalnie zwolniony decyzją z dnia 12 października 1982 r.

Pan Leszek Teofil Skowroński

Należał do grupy inicjującej powstanie NSZZ „Solidarność” w Instytucie Geologicznym w Warszawie.

W 1982 r. przyczynił się do powstania Mikroregionu „Solidarność” Mokotów, struktury podlegającej Międzyzakładowemu Komitetowi Koordynacyjnemu NSZZ „Solidarność”, której zadaniem była koordynacja działań antysystemowych w zakładach pracy położonych na przemysłowym Służewcu w Warszawie oraz na Mokotowie. Pan Leszek Skowroński odpowiadał za pracę kolportażu.

Pan Jerzy Tadeusz Stopa

Był działaczem NSZZ „Solidarność”, członkiem Komisji Zakładowej „Solidarność” w PKP Lokomotywnia w Skarżysku - Kamiennej. Po wprowadzeniu stanu wojennego prowadził działalność w ramach nielegalnego związku „Solidarność”. Zajmował się kolportażem nielegalnych wydawnictw m.in. „Kłós”, „Mazowsze”, „Stoczniovec”, wykonywał i rozprowadzał odznaki i znaczki sygnowane przez „Solidarność”, uczestniczył w akcjach malowania nielegalnych napisów na terenie miasta Skarżysko-Kamienna. W swoim mieszkaniu przechowywał taśmy magnetofonowe, zawierające nagrania nielegalnych rozgłośni radiowych, petycję internowanych z terenu województwa siedleckiego, skierowaną do prezydenta USA R. Regana. Pan Jerzy Stopa utrzymywał kontakty z działaczami opozycji z województwa podlaskiego i siedleckiego. Uczestniczył w spotkaniach z b. działaczami związku „Solidarność”, organizowanych podczas mszy za Ojczyznę w kościele św. Józefa w Skarżysku - Kamiennej. Jako osoba podejrzana o kolportaż wydawnictw bezdebitowych, został w okresie od 1983 do 1986 r. objęty kontrolą operacyjną przez Wydział V Rejonowego Urzędu Spraw Wewnętrznych w Skarżysku – Kamiennej. Pan Jerzy Stopa od dnia 30 sierpnia do dnia 16 października 1982 r. był internowany i osadzony w Ośrodku Odosobnienia w Kielcach-Piaskach, z którego został zwolniony z uwagi na zły stan zdrowia.

Pan Krzysztof Kuba Sufin

W latach 1978-80 był współpracownikiem podziemnych wydawnictw NOWa i Krąg. W 1979 r. był sygnatariuszem tzw. „listu pięciu” w sprawie uwolnienia Kazimierza Świtonia.

W 1980 r. był jednym ze współzałożycieli Niezależnego Zrzeszenia Studentów na Uniwersytecie Warszawskim i Państwowej Wyższej Szkole Teatralnej w Warszawie. W 1981 r. był uczestnikiem strajków studenckich, współzałożycielem Agencji Przekazu Informacji NZS i wydawanego przez nią pisma „api”. Pełnił funkcję kierownika Sekcji Informacji NZS, był organizatorem działalności wydawnictw Studenckiej Oficyny Wydawniczej SOWA, Niezależnej Spółdzielni Wydawniczej.

Po wprowadzeniu stanu wojennego był działaczem podziemnych struktur NZS (do 1985 r.). Do 1988 r. organizator i drukarz podziemnych poligrafii (m.in. pism „Co dalej” „Droga”, „Głos”, „Słowo” oraz ulotek i plakatów dla warszawskiej organizacji Grupy Oporu Solidarni).

Pan Zbigniew Syska

Student Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Gdańsku został w dniu 30 kwietnia 1968 r. zatrzymany przez funkcjonariuszy KWMO w Gdańsku podczas rozklejania ulotek „o treści antypaństwowej”. 7 maja 1968 r. zawieszono go w prawach studenta, a w dniu 28 września 1968 r. został skazany przez Sąd Powiatowy dla Miasta Gdańska na trzy lata pozbawienia wolności. Sad Wojewódzki w Gdańsku zmienił ten wyrok w dniu 16 grudnia 1968 r. Został warunkowo zwolniony 12 lutego 1969 r.

Pani Maria Elżbieta Szabłowska

Pracowała w Zakładach Polkolor w Piasecznie. Po wprowadzenie stanu wojennego zaangażowała się w działalność opozycyjną w podziemnych strukturach „Solidarności”, które zostały utworzone w jej zakładzie pracy. W latach 1982-1989 r. była również związana z Mikroregionem „Solidarność” Mokotów. Działalność Pani Mari Szabłowskiej polegała głównie na organizowaniu kolportażu niezależnych wydawnictw. Dzięki jej dużemu zaangażowaniu udało się znaleźć kilka mieszkań, które pełniły rolę „skrzynek” do odbioru opozycyjnych druków.

Pan Piotr Tomasz Szyński

Od 1985 r. był działaczem Federacji Młodzieży Walczącej. Od połowy 1986 r. kierował akcjami małego sabotażu warszawskiego oddziału FMW, zajmował się kolportażem, drukiem nielegalnych wydawnictw, akcjami ulotkowymi i malowaniem haseł antykomunistycznych. W latach 1987-1989 kierował działalnością warszawskiego FMW a także koordynacją działań struktur krajowych organizacji.

Jednocześnie był związany z działającą na warszawskiej Pradze organizacją „Grupy Oporu Solidarni”, uczestniczył m.in. w akcjach umieszczania urządzeń nagłaśniających na terenie warszawy z których odtwarzano audycje Radia „Solidarność”

Uczestniczył w obradach Okrągłego Stołu przy „stoliku młodzieżowym”, jako reprezentant części środowisk FMW, które poparły negocjacje z władzą. Od 1989 r. był etatowym pracownikiem (kierowca) Obywatelskiego Komitetu „Solidarności” oraz aktywnie uczestniczył w pracach przy kampanii wyborczej przed 4 czerwca.

Pan Ligia Teresa Urniaż-Grabowska

Od 1980 była aktywną działaczką NSZZ „Solidarność”, przewodniczącą Komitetu Założycielskiego „S” Służby Zdrowia Nowym Dworze Mazowieckim i Legionowie, przewodniczącą Komisji Zakładowej w Zakładzie Opieki Zdrowotnej w Legionowie. Była również delegatem na Walny Zjazd Delegatów Regionu Mazowsze.

Po wprowadzeniu stanu wojennego nie przerwała działalności lecz kontynuowała ją w podziemnych strukturach „Solidarności”. Internowana w Ośrodku odosobnienia w DarłóWKu decyzją z dnia 4 września 1982 r., zwolniona 23 grudnia 1982 r.

Po powrocie z uwięzienia w latach 1983-1989 włączyła się aktywnie w działalność Prymasowskiego Komitetu Pomocy Osobom Pozbawionym Wolności i ich Rodzinom. Nadal aktywnie działała w podziemnych strukturach „Solidarności” Służby Zdrowia, kolportowała nielegalne wydawnictwa m.in. Tygodnik Mazowsze, Wola, Trybuna Wojenna na terenie Legionowa i Warszawy oraz przewoziła je jako kurier do innych miast. Organizowała „Msze za Ojczyznę” oraz spotkania samokształceniowe w Legionowie.

Pan Jan Zajda

W latach 1978-1985 był zatrudniony w Miejskim Przedsiębiorstwie Taksówkowym. W okresie od 1982 r. do 1989 r. był członkiem Tymczasowej Komisji Zakładowej w Miejskim Przedsiębiorstwie Taksówkowym. W ramach swojej działalności opozycyjnej m.in.: malował na murach hasła wzywające do podjęcia strajku, przebijał opony samochodowe, rzucał kolczatki pod koła samochodów.

W latach 1984-1985 drukował niezależne wydawnictwa, w tym „Tygodnik Mazowsze”. Za działalność opozycyjną 21.06.1985 r., został aresztowany i osadzony w Areszcie Śledczym Warszawa-Mokotów. Pan Jan Zajda został zwolniony z aresztu 28.11.1985 r. a ostatecznie skazany 30.01.1986 r. przez Sąd Rejonowy w Warszawie na 2 lata więzienia w zawieszeniu na 5 lat oraz grzywnę w wysokości 70 tysięcy zł.

Pan Jarosław Marek Zdrojkowski

Działał w Samorządzie Studentów Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie w Niezależnym Zrzeszeniu Studentów. Był przewodniczącym okręgowej komisji wykonawczej Polskiej Partii Niepodległościowej na Lubelszczyźnie. Działał w Federacji Młodzieży Walczącej. Zgodnie z relacjami świadków, był aktywnym członkiem Polskiej Partii Niepodległościowej, biorąc czynny udział w pracach organizacyjnych Polskiej Partii Niepodległościowej. Pełnił funkcje w kierownictwie Polskiej Partii Niepodległościowej, w tym m.in. organizował i kierował lubelskim okręgiem Polskiej Partii Niepodległościowej oraz nadzorował działalność Polskiej Partii Niepodległościowej na terenie Radomia.

Pan Wiktor Marian Stasiak

Był członkiem Prezydium Zarządu Wojewódzkiego Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego Rolników Indywidualnych w Siedlcach.

W dniu 3 maja 1982 r. na wniosek Komendy Wojewódzkiej MO w Siedlcach został internowany z uzasadnieniem, że „nawoływał do niepokoїв społecznych”. Osadzony w Ośrodku Odosobnienia w Lubinie a następnie przeniesiony do Zakładu Karnego w Kwidzynie. Zwolniony w 2 grudnia 1982 r.

**INSTYTUT
PAMIĘCI
NARODOWEJ**